

La setmana

DEL 31 DE GENER AL 6 DE FEBRER

ANDORRA
Dilluns 31. Al matí. Acte oficial de presa de possessió d'Oscar Ribas com a cap de Govern d'Andorra.

PERPINYA
Divendres 4. Hotel Pams. Reunió dels presidents Pujol, Blanc (Llenguadoc-Rosselló) i Censi (Migdia-Pirineus).

TERRASSA
Dijous 3. 10 nit. Centre Cultural. Recital de M. del Mar Bonet per a Mans Unides.

BARCELONA
Dimecres 2. Hotel Ritz. 9 vespre. Sopar del premi Ramon Aramon i Serra. Organitza Llengua Nacional: 93-232 74 89.

LLEIDA
Dimecres 2. 7.30 vespre. Aula Magna del IEL. Conferència "Els templers als Països Catalans", per Josep M. Sans Travé.

VINARÒS
Divendres 4. Començament de les festes de carnaval. Les festes duraran des d'aquest divendres fins el dia 14 de febrer.

SITGES
Del 4 al 6. A l'Hotel Gran Sitges, situat al Port d'Aiguadolç. Celebració del VII congrés ordinari del PSC (PSC-PSOE)

VALENCIA
Divendres 4. 20.30 h. Cafè Lisboa. Presentació de l'Assemblea d'Unitat Popular. Amb Manuel Costa-Pau i Carles Castellanos.

ESTIVELLA
Cap de setmana. A la Casa de la Cultura. "Jornades d'Estudi de la Serra Calderona". Organitza: Institut d'Estudis Comarcals Camp de Túria.

LLUCMAJOR
Dimecres 2. Eixida de la primera etapa de la Challenge-Volta ciclista a Mallorca. La cursa durarà fins el dia 6.

ALGEMESÍ
Divendres 4. 8 vesprada. Casa de la Joventut. Cicle lectures 1994. "El cançoner tradicional", a càrrec de Dídac Ramon.

PALMA
Dijous 3. Primera visita, amb caràcter oficial, del president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, a les Illes Balears.

Podeu enviar les vostres convocatòries al fax 93-323 35 41

BOLONYA
Dimecres 2. Conferència de les Lligues del Nord per a decidir la tàctica que seguiran en les eleccions de març.

MILÀ
Dimecres 2. Partit de futbol, tornada de la Supercopa d'Europa. Entre l'AC Milan i el Parma. Informació al 39 2 62281.

BERLÍN
Fins el 27 de febrer. Museum für Völkerkunde. Exposició: "El zen i la cultura japonesa".

NOVA YORK
Cap de setmana. Al Jacob K. Javitz. Yankees Fan Festival. Trobada mundial de fanàtics de l'equip de beisbol.

ROMA
Fins el 28 de febrer. Fondazione Memmo. Exposició de fotografies d'Henri Cartier-Bresson.

PARÍS
Cap de setmana. A Port Marly. Congrés del Front Nacional francès. Reelegiran Le Pen com a president.

I ara, què?

La vaga general del 27 de gener no provocarà, segons creu Fabià Estapé, cap reacció a les altes esferes del Govern espanyol.

RAFA GIL

La vaga del 27-G ja és història. Les conseqüències de la seva convocatòria, però, encara s'han de veure.

Tot hom creu que està plenament justificat treure conclusions de la vaga general del passat 27 de gener. Per començar, voldria referir-me a les paraules del president Felipe González així com a les que en els darrers dies ha difós el president de la Generalitat del Principat, Jordi Pujol. Tant l'un com l'altre coincideixen a dir que ni aquesta vaga general ni les que es puguin convocar durant la crisi —que, no ho oblidin, serà llarga sense que ningú vegi cap indicatiu de modernització de les dues centrals sindicals majoritàries— no produiran reaccions com les que es van donar en les altes esferes del Govern després de l'èxit de la convocatòria del 14 de desembre del 1988.

Ara les coses pinten més fosques, o més negres, si volen. Estem en la fase més aguda del primer cicle crític de l'economia espanyola que va començar sense que ningú, o gairebé ningú, se n'adonés. Recordem aquelles paraules de l'aleshores ministre d'Economia, Carlos Solchaga. El seu partit estava immers en una aferrissada batalla electoral i els índexs econòmics no eren gaire favorables per al candidat Felipe González. Llavors es va pro-

duir aquella devaluació de la pesseta en un 8%, quan les autoritats espanyoles representades pel governador del Banc d'Espanya, Ángel Rojo, en demanaven una del 10%. Esdeveniments posteriors han demostrat que la nova paritat va ser posada a prova en dues devaluacions posteriors (setembre i novembre de 1992). A mi, no em dolen prebendes i estimo una prova de capacitat la d'introduir la notícia de la devaluació. Què més esperava l'oposició! En canvi, aquelles paraules que avui es menjaria Solchaga preveïen la recuperació econòmica per al segon semestre del 1993. Potser és que s'havia de mantenir la flama, però desgraciadament va durar menys que un misto.

De la jornada del 27 de gener sorgeix la necessitat que el Govern reforci les accions convenients per tal que el Tribunal de Defensa de la Competència vagi traient-li aquest poder oligopòdic dels serveis, que són, com vostès saben, la causa que la inflació en període depressiu s'acosti, si bé per una dècima, al rebutjable 5%.

Però fixin-se que les coses es repeteixen, sense voler fer comparacions que són exagerades: la política d'ajust empre-

sa pel ministre d'Economia i Finances, i les ja allunyades perspectives del *pacto social*. Seria bo que uns i altres passessin al fets. L'any 1993 ha estat dolent; però no oblidem que el 1994 ho serà més. Les màquines de tren estan ranquejant, no diem ja la màquina de tren alemanya; es calcula que costarà uns vint anys equiparar-les econòmicament i socialment, tot i que la marxa dels Estats Units és respectable. Esperem ara la novena reunió d'economistes internacionals, la de Davos, per exemple, o les més perilloses com la del Grup dit dels Set, entre els quals hi ha els italians, a qui també —com diria Pla— els agrada fer els fatxendes. Quina sort que cap esperit *heredero del Imperio* no es va adonar que si dividíem el Producte Interior Brut per la població de l'estat espanyol se superava la xifra del Canadà. S'imaginem el disbarat? Per ara el G-7 no dóna diners, però tampoc no n'ha demanat. I nosaltres, i per molt temps hem de situar-nos —amb la dignitat dels clàssics castellans— a la cua de la sopa.

Fem alguna cosa, però poques. No més experiències. Amb la reforma laboral, fem més real la integració.

Fabià Estapé